

G A Z E T K A

DLA

W S Z Y S T K I C H

Nr 4 (198) KWIECIEŃ 2025

Parafialne rekolekcje wielkopostne
szczegółowy plan na ostatniej stronie

Zapraszamy na Nabożeństwa Wielkopostne
Droga Krzyżowa w każdy piątek
dla dorosłych o godz. 9⁰⁰ ze Mszą świętą,
dla dzieci o godz. 17⁰⁰, dla dorosłych o godz. 17³⁰,
dla młodzieży o godz. 19⁰⁰

Droga Krzyżowa ulicami Żernik
piątek, 11 kwietnia, po Mszy św. wieczornej
Gorzkie żale w każdą niedzielę o godz. 17⁰⁰

PAPIEŻ FRANCISZEK MÓWI DO NAS

Bądźmy dobrą wonią Chrystusa w świecie

Cykl katechez na temat „Duch i Oblubienica”

Drodzy bracia i siostry,
dzień dobry!

Dzisiaj zastanawiamy się nad Duchem Świętym, który zstępuje na Jezusa podczas chrztu w Jordanie, i z Niego rozprzestrzenia się na Jego ciało, którym jest Kościół. W Ewangelii św. Marka scena chrztu Jezusa jest opisana w następujący sposób:

W owym czasie przyszedł Jezus z Nazaretu w Galilei i przyjął od Jana chrzest w Jordanie. W chwili gdy wychodził z wody, ujrzał rozwierające się niebo i Ducha jak gołębicę zstępującego na Niego. A z nieba odezwał się głos: „Tyś jest mój Syn umiło-

wany, w Tobie mam upodobanie” (Mk 1, 9-11).

Cała Trójca Święta wyznała sobie spotkanie w tym momencie nad brzegiem Jordanu! Jest tam Ojciec, który uobecnia się swoim głosem; jest Duch Święty, który zstępuje na Jezusa w postaci gołębiccy; i jest Ten, którego Ojciec ogłasza swoim umiłowanym Synem – Jezus. Jest to bardzo ważne wydarzenie Objawienia, ważny moment historii zbawienia. Warto, abyśmy raz jeszcze przeczytali ten fragment Ewangelii.

Cóż takiego wydarzyło się podczas chrztu Jezusa, że wszyscy ewangelisti opisali to

wydarzenie? Odpowiedź znajdujemy w słowach, które Jezus wypowiada, wkrótce potem, w synagodze w Nazarecie, z wyraźnym odniesieniem do wydarzenia w Jordanie: *Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił (Łk 4, 18).*

W Jordanie Bóg Ojciec „namaścił Duchem Świętym”, czyli konsekrował Jezusa na Króla, Proroka i Kapłana. W Starym Testamencie królowie, prorocy i kapłani byli bowiem namaszczeni wonnym olejem. W przypadku Chrystusa zamiast oleju fizycznego jest olej duchowy, którym jest Duch Święty, zamiast symbolu

Miłość

Radość

Pokój

Cierpliwość

Uprzejmość

Dobroć

Wierność

Łagodność

Opanowanie

jest rzeczywistość, jest sam Duch zstępujący na Jezusa.

Jezus został napelniony Duchem Świętym od pierwszej chwili Wcielenia. Była to jednak „łaska osobista”, niekomunikowalna; teraz natomiast poprzez to namaszczenie otrzymuje pełnię daru Ducha dla swojej misji, którą, jako Głowa, przekazuje swojemu Ciału, którym jest Kościół, i każdemu z nas. Dlatego Kościół jest nowym „ludem królewskim, prorockim i kapłańskim”. Hebrajski termin „Mesjasz” i odpowiadający mu grecki termin „Chrystus” – *Christós* – oba odnoszące się do Jezusa, oznaczają „pomazaniec”, został namaszczony olejkami radości, namaszczony Duchem Świętym. Nasze imię „chrześcijanie” zostanie wyjaśnione przez Ojców w sensie dosłownym: chrześcijanie oznacza „namaszczeni na podobieństwo Chrystusa”.

W Biblii znajduje się Psalm, który mówi o wonnym olejku wylanym na głowę arcykapłana Aarona i spływającym aż po brzeg jego szaty (por. Ps 133, 2). Ten poetycki obraz spływającego oleju, użyty do opisu szczęścia życia wspólnego jako bracia, stał się rzeczywistością duchową i rzeczywistością mistyczną w Chrystusie i w Kościele. Chrystus jest głową, naszym Arcykapłanem, Duch Święty jest wonnym olejem, a Kościół jest ciałem Chrystusa, w którym ten olej się szerzy.

Widzieliśmy już, dlaczego symbolem Ducha Świętego w Biblii jest wiatr i, co więcej, od niego właśnie czerpie swoje imię, *Ruach*. Warto również zadać sobie pytanie, dlaczego jego symbolem jest olej i jakie nauczanie praktyczne możemy

zaczepnąć z tego symbolu. Podczas Mszy św. Wielkiego Czwartku, konsekrując olej znany jako „krzyżmo”, biskup odnosząc się do tych, którzy otrzymają namaszczenie podczas chrztu i bierzmowania, mówi: „Niech wszyscy ochrzczeni przeniknięci świętym namaszczeniem i uwolnieni od grzechu pierwotnego staną się Twoją świątynią i wydają woń niewinnego życia”. Jest to zastosowanie, którego początki sięgają św. Pawła, który pisał do Koryntian: „Jesteśmy bowiem miłą Bogu wonnością Chrystusa” (2 Kor 2, 15). Namaszczenie czyni nas wonią, a osoba, która z radością żyje swoim namaszczeniem, nadaje również woń Kościołowi, nadaje woń wspólnocie, nadaje woń rodzinie tymi duchowymi perfumami.

Wiemy, że niestety czasami chrześcijanie nie rozsiewają woni Chrystusa, lecz przykryją odór swego grzechu. A zawsze: grzech oddala nas od Jezusa, grzech sprawia, że stajemy się złym olejem i diabeł – pamiętajmy o tym – zwykle wchodzi przez kieszenie – uważajcie. I to jednak nie powinno odwracać naszej uwagi od stara-

nia się o realizowanie, na ile możemy i każdy w swoim środowisku, tego wzniesłego powołania, aby być dobrą wonią Chrystusa w świecie. Woń Chrystusa emanuje z „owoców Ducha”, którymi są *miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie* (Ga 5, 22). Jakże wspaniale spotkać osobę, która posiada te cnoty: osobę miłą, radą, wprowadzającą pokój, wielkoduszną, nieskąpą, życzliwą, która przyjmuje wszystkich, osobę dobrą. Dobrze spotkać osobę dobrą, osobę, która jest wierna, osobę łagodną, która nie jest pyszna... Jeśli staramy się pielęgnować te owoce i kiedy spotykamy takich ludzi, to wówczas choć nie zdajemy sobie z tego sprawy, ktoś poczuje wokół nas nieco z milej woni Ducha Chrystusowego. Prośmy Ducha Świętego, aby uczynił nas bardziej świadomymi, namaszczonymi przez Niego.

Watykan, 21 sierpnia 2024

ROK ŚWIĘTY 2025

Symbolika logo

Roku Jubileuszowego

Logo Roku Świętego 2025 przedstawia cztery stylizowane postacie oznaczające ludzkość z czterech krańców świata. Jedna obejmuje drugą, aby wskazać na solidarność i braterstwo, które muszą łączyć narody. Pierwsza postać trzyma się kurczowo krzyża. To nie tylko znak wiary, ale także nadziei, której nigdy nie można porzucić, ponieważ potrzebujemy jej zawsze, a zwłaszcza w chwilach większych trudności. Fale, które są poniżej i które się poruszają, wskazują, że życiowa pielgrzymka nie zawsze toczy się po spokojnych

wodach. Często osobiste perypetie i wydarzenia na świecie narzucają wezwanie do nadziei z większą intensywnością. Dlatego też dolna

część krzyża, która rozciąga się, stając się kotwicą nakładającą się na falisty ruch.

Kotwica jest często używana jako metafora nadziei. Obraz ten pokazuje, że droga pielgrzyma nie jest sprawą indywidualną, ale wspólnotową, naznaczoną rosnącym dynamizmem, który coraz bardziej zmierza ku Krzyżowi. Krzyż nie jest bynajmniej statyczny, ale dynamiczny, pochyla się ku ludzkości, jakby chciał wyjść jej naprzeciw, nie pozostawiając jej samej, ale dając pewność obecności i bezpieczeństwa nadziei. Wreszcie, w kolorze zielonym wyraźnie widać Motto Jubileuszu 2025 roku: *Pielgrzymi Nadziei*.

Modlitwa Jubileuszu

Ojcze, który jesteś w niebie, niech wiara, którą nam dałeś w Twoim Synu Jezusie Chrystusie, naszym Bracie, i płomień miłości rozlany w naszych sercach przez Ducha Świętego, obudzą w nas błogosławioną nadzieję na przyjście Twojego Królestwa.

Niech Twoja łaska przemienia nas w pracowitych siewców ewangelicznych ziaren, które będą zacykiem ludzkości i kosmosu, w ufnym oczekiwaniu nowego nieba i nowej ziemi, gdy moce Zła zostaną pokonane, a Twoja chwała objawi się na wieki.

Niech łaska Jubileuszu ożywi w nas, Pielgrzymach nadziei, pragnienie dóbr niebieskich i rozleje po całej ziemi radość i pokój naszego Odkupiciela.

Tobie Boże, błogosławiony po wsze czasy, niech będzie cześć i chwała na wieki.

Amen.

DLACZEGO W NIEDZIEŁĘ CHODZIMY DO KOŚCIOŁA?

„Pamiętaj, aby dzień święty święcić” – z tym się zgadzamy, ale jak to zrobić skoro akurat w niedzielę jest tak wiele kuszących propozycji, które nas odciągają od należytego świętowania niedzieli?

Świętowanie nie ma nic wspólnego z lenistwem (np. z wylegiwaniem się na kanapie przed telewizorem, aby się przypadkiem nie zmęczyć). Tu chodzi o coś znacznie większego. Msza Święta jest źródłem wszelkich łask i duchowej siły. Dla wielu chrześcijan ten fakt jest oczywisty – w niedzielę mam obowiązek iść na Mszę Świętą.

Dlaczego akurat niedziela jest tym świętym dniem? Co czyni niedzielę wyjątkową i ją wyróżnia spośród innych dni tygodnia? Często mówiąc o niedzieli podkreśla się to, że Bóg po stworzeniu świata w siódmym dniu odpoczął. Dlatego niedziela ma być dniem odpoczynku i nabraniu nowych sił. Oczywiście jest to prawda – Pan Bóg odpoczął po

dokonaniu dzieła stworzenia w siódmym dniu. Jednak dla nas chrześcijan ważniejszy jest inny fakt.

Na Mszy Świętej słyszymy słowa: „uroczyście obchodzimy pierwszy dzień tygodnia, w którym Jezus Chrystus zmartwychwstał”. To fakt zmartwychwstania, który dokonał się w niedzielę jest tak istotny w jej świętowaniu. Jest to ważny dzień, ponieważ tego dnia dokonało się coś co nadaje naszej wierze sens. Łącząc te dwa wydarzenia – stworzenie świata i odpoczynek oraz zmartwychwstanie – wiemy jak powinniśmy świętować niedzielę: odpoczynek i Eucharystia, która zapewnia nam życie wieczne.

Dlatego Kościół pod karą grzechu ciężkiego zobowiązuje wiernych, aby „w niedzielę i święta nakazane uczestniczyć we Mszy Świętej i powstrzymać się od prac niekoniecznych”.

Nie zawsze brak uczestnictwa w niedzielnej Mszy Świę-

tej jest grzechem ciężkim. Zdarzają się takie sytuacje, że pójście do kościoła jest utrudnione a nawet niemożliwe (np. choroba). Jeżeli sytuacja nie pozwala nam iść na niedzielną Eucharystię pamiętajmy, że możemy iść na nią już w sobotę wieczorem.

Jak dobrze świętować niedzielę? Pogłębić w tym dniu swoją relację z Bogiem a także odbudowywać relacje rodzinne. Często w inne dni tygodnia mijamy się z bliskimi, a o modlitwie nie raz zapominamy. Niedziela jest dobrym czasem, aby to naprawić. Warto też podkreślać dzień święty jakim jest niedziela przez elegancki strój czy uroczysty posiłek. Jednak szczytem tego dnia jest spotkanie się z Chrystusem w Eucharystii.

Dołóżmy starań, aby niedziela wyróżniała się z spośród innych dni tygodnia, a centrum niech będzie Eucharystia, która stanowi źródło i szczyt życia chrześcijańskiego.

s. Aniela

PROŚCIE, A BĘDZIE WAM DANE

Jest taki zakon, nawet ma swój dom w Polsce, którego głównym charyzmatem jest proszenie. Proszenie Boga, aby licznie powoływał świętych kapłanów. Rogacjoniści (od łac. rogare – prosić), to zgromadzenie które ma ponad sto lat i działa na pięciu kontynentach. A co ciekawe, zrodziło się ono z braku powołań w Europie.

Jest końcówka XIX wieku, Europa wciąż odczuwa skutki sekularyzacji francuskiej, w Prusach panuje głęboka sekularyzacja połączona z kasatą zakonów, a we Włoszech po zjednoczeniu Kościoł był marginalizowany. Seminaria zakonne i diecezjalne nie są już przepelnione, więc w diecezjach zaczyna brakować duszpasterzy. Tymczasem na Sycylii młody kapłan Annibale di Francia głęboko medytuje słowa z Ewangelii Mateusza: *Żniwo uprawdzie wielkie, ale robotników mało; proście więc Pana żniwa, żeby wyprawil robotników na żniwo swoje.* Doskonale rozumiał, że potrzeba nie tylko akcji powołańowych, ale także modlitwy całego ludu Bożego, aby nie brakowało młodych i odważnych osób do wstąpienia na drogę szczególnej służby Bogu.

W 1887 roku, w Mesynie, powołał Zgromadzenie Córek Bożej Gorliwości, a dekadę później Zgromadzenie Rogacjonistów Serca Jezusowego. Choć początkowo była to inicjatywa lokalna, to z czasem rozrosło się, szczególnie zaś po 1958 roku, gdy Watykan zatwierdził oficjalne statuty jako instytutu na prawie papieskim.

Pierwsze i główne zadanie rogakjonistów to modlitwa o powołania. To też z pewnością jest bardzo wymowne, że założyciel zgromadzenia zmarł 1 czerwca 1927 roku, kiedy to w Kościele obchodzono Świątów Dzień Modlitwy o Powołania. Dziś organizują adoracje eucharystyczne, rekolekcje powołańowe, spotkania dla młodzieży oraz prowadzą seminaria duchowne dla kandydatów do kapłaństwa i życia zakonnego w krajach ubogich. Jednakże nie jest to zgromadzenie klauzurowe, więc poza modlitwą w sposób szczególny zajmują się troską o ubogie dzieci i młodzież. W wielu krajach, takich jak Filipiny, Brazylia, Indie czy Afryka, rogakjoniści prowadzą schroniska, ośrodki pomocy społecznej, domy dla dzieci oraz programy dożywiania, a w Warszawie prowadzą Specjalny Ośrodek Wychowawczy „Dom przy Rynku”. Współczesne działania zgromadzenia są kontynuacją misji ich założyciela i odpowiedzialnością na wyzwania, jakie stawia przed nimi współczesny świat.

Dziedzictwo duchowe rogakjonistów jest bliskie wielu, jednak przykład ich życia i misji powinien wzywać wszystkich jeszcze usilniej do modlitwy o powołania. Zbliża się wielkimi krokami czas matur, wiele młodych osób stanie przed życiowym dylematem, co do dalszej drogi życia, więc potrzeba tej modlitwy, która doda im odwagi do podjęcia tak dużego kroku. Choć istnieje również wspólnota świeckich rogakjonistów, którzy nie są zakonnikami, ale włączają się w duchowość zgromadzenia poprzez modlitwę, jednak nie ma konieczności, aby się zapisywać, lecz wystarczy po prostu każdego dnia sięgnąć po modlitwę Benedykta XVI (ramka).

Ojcze, spraw, by wśród chrześcijan rozkwitały liczne i święte powołania kapłańskie, które będą podtrzymywały żywą wiarę i strzegły wdzięczną pamięć o Twoim Synu Jezusie poprzez głoszenie Jego słowa i sprawowanie Sakramentów, za pomocą których nieustannie odnawiasz Twoich wiernych. Daj nam świętych szafarzy Twojego ołtarza, którzy będą mądrymi i żarliwymi stróżami Eucharystii, Sakramentu najwyższego daru Chrystusa dla zbawienia świata. Powołuj sługi Twego miłosierdzia, którzy poprzez sakrament Pojednania będą rozszerzać radość Twojego przebaczenia. Spraw, Panie, by Kościół przyjmował z radością liczne natchnienia Ducha Twojego Syna i posłuszny Jego wskazaniom troszczył się o powołanie kapłańskie i do życia konsekrowanego. Wspieraj Biskupów, kapłanów i diakonów, osoby konsekrowane i wszystkich ochrzczonych w Chrystusie, aby wiernie wypełniali swoje posłannictwo w służbie Ewangelii. Prosimy o to przez Chrystusa naszego Pana. Amen.

al. Krzysztof Niemczyk

MYSTERIUM FIDEI

Zaraz po podniesieniu kielicha, czyli ukazaniu Krwi Chrystusa, kapłan klęka a potem wypowiada aklamację po przestoczeniu. Kapłan wzywa wiernych a oni mu odpowiadają. W ten sposób cały Kościół włączony jest w modlitwę eucharystyczną. Do reformy liturgicznej, będącej następstwem Soboru Watykańskiego II, kapłan był ofiarnikiem, który szeptem wypowiadał modlitwę eucharystyczną, nie tylko słowa konsekracji.

W Mszałe Rzymskim (*Missale Romanum*), czyli Mszałe w języku łacińskim jest tylko jedna aklamacja. Ksiądz wypowiada słowa: *Mysterium fidei*, co oznacza „Tajemnica wiary”. W „Mszałe Rzymskim dla Diecezji Polskich”, czyli w polskojęzycznej wersji Mszału są do wyboru następujące formuły:

AKLAMACJA PIERWSZA

Główny Celebrans: Oto wielka tajemnica wiary.

Lud odpowiada

Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, * wyznajemy Twoje zmartwychwstanie * i oczekujemy Twego przyjścia w chwale.

AKLAMACJA DRUGA

GC Wielka jest tajemnica naszej wiary.

Lud odpowiada

Ile razy ten chleb spożywamy * i pijemy z tego kielicha * głosimy śmierć Twoją, Panie, * oczekując Twego przyjścia w chwale.

AKLAMACJA TRZECIA

GC Uwielbiamy tajemnicę wiary.

Lud odpowiada

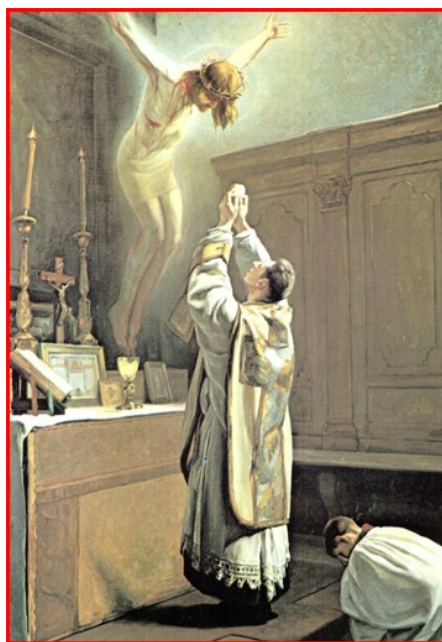
Panie, Ty nas wybawiłeś * przez krzyż i zmartwychwstanie swoje, * Ty jesteś Zbawicielem świata.

AKLAMACJA CZWARTA

GC Tajemnica wiary.

Lud odpowiada

Chrystus umarł, * Chrystus zmartwychwstał, * Chrystus powróci.

Jak więc widać ostatnia czwarta aklamacja jest odpowiednikiem tej z Mszału łacińskiego.

Odpowiedzi wiernych na wezwanie księdza mają wspólny mianownik. Odwołują się do trzech prawd: śmierci Jezusa, Jego zmartwychwstania i paruzji, czyli oczekiwanego przyjścia. Odpowiedzi nawią-

zują do słów św. Pawła, który w Pierwszym Liście do Koryntian pisze, że kielich, który spożywamy jest pamiątką śmierci Pana, którą głosimy, aż przyjdzie (1 Kor 11, 26). Eucharystia jest skierowana ku przyszłości. To pokarm na drogę, który przestanie nam być potrzebny, gdy osiągniemy cel. Jest wyjątkowym sposobem obecności Chrystusa pośród nas – możemy pokazać, gdzie On jest i przyjąć Go w sobie. Kiedy jednak Chrystus przyjdzie w chwale i powstanie nowe Niebo i nowa ziemia, wówczas Eucharystia nie będzie już potrzebna. W Niebie nie będziemy jej celebrować w takiej postaci, jaką znamy, bo, jak mówi Pismo Święte, będziemy mogli widzieć Boga twarzą w twarz (1 Kor 13, 12). Eucharystia jest nam dana jako pokarm w drodze do Nieba. Podtrzymuje w nas nadzieję na życie wieczne, karmi nas wiarą i wzmacnia miłość.

Zaleca się wykorzystywanie wszystkich aklamacji, choć najczęściej stosowana jest pierwsza aklamacja.

Na aklamację wierni wstają, ponieważ aklamacja stanowi wyznanie wiary w tajemnicę ukrytą w Eucharystii. Stoimy, ponieważ jesteśmy gotowi wyznawać wiarę, głosić ją i jej bronić.

Grzegorz Kowalewski

1000 LAT TEMU

W 1025 r. w Polsce odbyła się pierwsza królewska koronacja. Władcą, na głowie którego pojawiła się korona był Bolesław Chrobry, syn Mieszka I i Dobrawy.

Król (łac. *rex*) to tytuł osoby sprawującej najwyższą władzę w państwie o ustroju monarchicznym. Słowo „król” w języku polskim pochodzi od imienia Karola Wielkiego. Z czasem nadanie tytułu królewskiego chrześcijańskiemu władcy połączono z namaszczeniem przez papieża lub arcybiskupa. Insignia królewskie to: **korona**, **berło** (w Europie było zazwyczaj zwieńczone u góry okrągłą gałką, jako symbolu świata, **jabłko królewskie** (ma kształt

kuli ziemskiej, wykonane ze złota lub połączanego srebra - często zdobione drogimi kamieniami).

W Europie tytułu *rex* jako pierwsze używały plemiona germańskie od V wieku. Z początkiem swego panowania, od 992 r. Bolesław Chrobry dążył do uzyskania tytułu królewskiego. Posiadanie takiego tytułu podnosiło prestiż władcy w ówczesnym świecie politycznym, a tym samym wzmacniało pozycję państwa na arenie międzynarodowej. Państwo polskie istniało dopiero od ok. trzydziestu lat, a więc władca szukał sposobów na jego przetrwanie. Sąsiadem Polski na zachodzie było Cesarstwo Niemieckie, najważ-

niejsze politycznie państwo w Europie w tym czasie. Cesarz był traktowany jako najwyższy władca oraz zwierzchnik Europy chrześcijańskiej.

Otton III, bo on nim był w tym czasie, propagował ideę uniwersalizmu cesarskiego. Zakładała ona, że Europa dzieli się na cztery części: Rzym, Galię (Francję), Germanię (Niemcy) oraz Skłavinię (Słowiańszczyznę). Każda miała mieć swojego władcę, ale oni uznawaliby zwierzchnictwo nad sobą cesarza. Była to wizja zjednoczonej chrześcijańskiej Europy pod władzą cesarza. Bolesław Chrobry był w dobrych relacjach z cesarzem i przewidziano go jako władcę Słowiańszczyzny.

W 1000 r. odbył się w Gnieźnie zjazd panujących, zwany od miejsca spotkania „gnieźnieńskim”. Spotkali się wówczas Otton III i Bolesław Chrobry. Oficjalną przyczyną spotkania była chęć udania się cesarza z pielgrzymką do grobu św. Wojciecha, którego relikwie znajdowały się w Gnieźnie. Podczas spotkania cesarz nałożył na głowę księcia diadem i wręczył kopię włóczni św. Maurycego. Miało to symbolizować przyjaźń i sojusz między nimi. Niektórzy uważali gest cesarza za zgodę na koronację księcia. W zamian cesarz otrzymał część relikwii św. Wojciecha. Bolesław oczywiście przychylił się do politycznych planów cesarza. Poza tym cesarz wyraził zgodę na utworzenie metropolii gnieź-

nieńskiej – pierwszej metropolii kościelnej w Polsce podległej wyłącznie papieżowi. Arcybiskupem gnieźnieńskim był brat św. Wojciecha – Radzim Gaudenty. Wraz z powstaniem nowej metropolii ustanowiono podległe Gnieznu nowe biskupstwa: krakowskie z biskupem Poppo, kołobrzeskie z biskupem Reinbernem i wrocławskie z biskupem Janem (warto więc, idąc przez wrocławski Ostrów Tumski, mieć świadomość ponad tysiącletniej historii posiadania przez Wrocław siedziby biskupa, czyli katedry). Poza tym władca Polski otrzymał prawo szerzenia chrześcijaństwa na terenach pogańskich i prawo do inwestytury na tych terenach, czyli decydować o obsadzie godności kościelnych.

Założenie arcybiskupstwa w Polsce miało znaczenie nie tylko religijne, ale i polityczne. W Kościele obowiązuje hierarchia i od tej pory biskupi w Polsce podlegali arcybiskupowi gnieźnieńskiemu, a on papieżowi. W innym przypadku najbliżej znajdowało się arcybiskupstwo w Niemczech, w Magdeburgu, co w ewentualnie zmieniających się warunkach politycznych mogło mieć wpływ na suwerenność kraju. W tamtych czasach interesy władców i Kościoła często miały wiele wspólnego.

W 1002 r. niespodziewanie w wieku 22 lat zmarł Otton III. Nowym cesarzem został jego kuzyn, Henryk II Święty. Przejęcie przez niego władzy w cesarstwie nie przyszło mu łatwo. Musiał zmagać się z wewnętrzną opozycją. Bolesław Chrobry wykorzystał sytuację i zbrojnie zajął Merseburg i Miśnię, Miłsko z Budziszynem, a następnie Łużyce. Skutkiem tego wybuchła wojna z Niemcami, która zakończyła się pokojem zawartym w Budziszynie w 1018 roku.

Polska zatrzymała wówczas Miłsko i Łużyce.

W 1024 r. cesarz zmarł. W tym też roku zakończył życie papież Benedykt VIII, który był w dobrych stosunkach ze zmarłym. Bolesław Chrobry wykorzystał istniejącą sytuację i postanowił dokonać koronacji. Nie zachowały się do dziś źródła, które podawałyby dokładną datę i miejsce tego wydarzenia. Na podstawie źródeł pośrednich można z pewnym prawdopodobieństwem uznać, że koronacja pierwszego króla Polski odbyła się w Wielkanoc 18 kwietnia 1025 r. w archikatedrze gnieźnieńskiej. Dwa miesiące później król zmarł. Koronacja była aktem politycznym, podkreślała bowiem suwerenność, czyli niezależność, młodego państwa. Wzmacniała jego pozycję w Europie. Książąt było wówczas wielu, natomiast królów kilku. Mieszko I był twórcą państwa polskiego, natomiast Bolesław Chrobry wydatnie wzmocnił je na arenie międzynarodowej.

Miejscem spoczynku króla stała się katedra poznańska. Spoczywa tam do dziś w Złotej Kaplicy, pełniąc funkcję mauzoleum pierwszych pol-

skich władców, bowiem został tam również pochowany Mieszko I. W XIV wieku król Kazimierz Wielki ufundował w tej świątyni gotycki sarkofag, do którego przeniesiono szczątki Bolesława Chrobrego. W XVIII w. sarkofag, wskutek pożaru i zawalenia się wieży, został zniszczony. Szczątki Bolesława Chrobrego przeniesiono na jakiś czas do kapitularza. Wówczas trzy fragmenty kości zostały przez kapitułę poznańską ofiarowane Tadeuszowi Czackiemu, który jeden z fragmentów czaszki Chrobrego umieścił w swojej siedzibie rodowej (w mauzoleum) w Porycku, pozostałe dwa w postaci kręgów szyjnych podarował on księżnej Izabeli Czartoryskiej, do nowo powołanego muzeum w Puławach. Pod koniec XIX wieku zbiory przeniesiono do Krakowa. Dlatego dziś będąc w Krakowie warto wybrać się do Muzeum Czartoryskich. Podczas zwiedzania będziemy mieli okazję stanąć obok urny zawierającej kości pierwszego króla Polski.

PZ

Sclavinia, Germania, Gallia i Roma składają hold Ottonowi III, fragment Ewangieliarza Ottona III z ok. 1000 roku, na sąsiedniej stronie cesarz Otton III, źródło: Wikipedia, domena publiczna.

Św. Roch – XIV wiek

Oto Święty, który padł ofiarą straszliwej pomyłki. W niebie natomiast znany jest jako specjalista od wszelkiej zarazy. Za jego życia największą zarazą była dżuma, choroba, która wyludniała miasta i wioski. Roch tymczasem... był lekarzem? Nie. Ale Pan Jezus, który jest najlepszym lekarzem, obdarował go – uwaga – darem uzdrawiania. Zaczniemy jednak od początku.

Urodził się we Francji, w Montpellier (czytaj: mapelje), i był – podobnie jak święta Rita – uproszonym przez rodziców jedynakiem. Kiedy rodzice zmarli, postanowił pójść w ślady świętego Franciszka z Asyżu. Sprzedał majątek, rozdał pieniądze ubogim, wziął kij i – mając dziewiętnaście lat – wyruszył w pielgrzymkę do Rzymu.

Był już na terenie Włoch, gdy nagle znalazł się w niemal całkiem wymarłej mieścinie. Na ulicach leżało pełno trupów. Przestraszył się? A skąd! Odszukał szpital i zaczął ratować tych, którzy ostatkiem sił walczyli ze śmiercią. Jego heroiczna postawa i serce pełne miłości musiały spodobać się Bogu, gdyż to właśnie wtedy... zaczął uzdrawiać? Wyobraź sobie.

W Rzymie, do którego dotarł po pewnym czasie, sytuacja nie wyglądała

wcale lepiej. Przez trzy lata leczył chorych, uzdrawiał i czynił cuda. Do Francji wracał więc zadowolony. Lecz historia z dżumą powtórzyła się na terenie Włoch jeszcze w Piacenza (czytaj: piacenza). I tym razem udało mu się uratować wielu ludzi, lecz sam... zaraził się? Niestety.

Ukrył się w lesie, żeby nie zarażać innych, ale wytropił go tam pies myśliwski. Właściciel psa okazał się człowiekiem szlachetnym. Zajął się Rochem i postawił go na nogi. Dziękował więc Roch Bogu jak nie wiem co i, uszczęśliwiony, podążał dalej w stronę granicy

francuskiej. Tak dotarł nad jezioro Maggiore (czytaj: maddiore). Tam, już na ojczystej ziemi, francuski patrol graniczny wziął go – nie uwierzysz – za włoskiego szpiega i wtrącił do więzienia! Przez pięć lat torturowano biednego Rocha. Zmarł nierozpoznany przez nikogo. Dopiero po jakimś czasie odkryto, że padł ofiarą straszliwej pomyłki.

I dzisiaj można spotkać przy wielu europejskich drogach kapliczki ze świętym Rochem. I dzisiaj wielu ludzi stara się pomagać innym, tak jak on. Ty też się starasz? To super. A czy potrafisz również... prosić o pomoc? Bo widzisz, pokorna prośba wcale nie jest przejawem słabości. Przeciwnie, bywa odznaką siły.

Opowiadanie pochodzi z książki Ewy Skarżyńskiej „Co się w niebie święci”

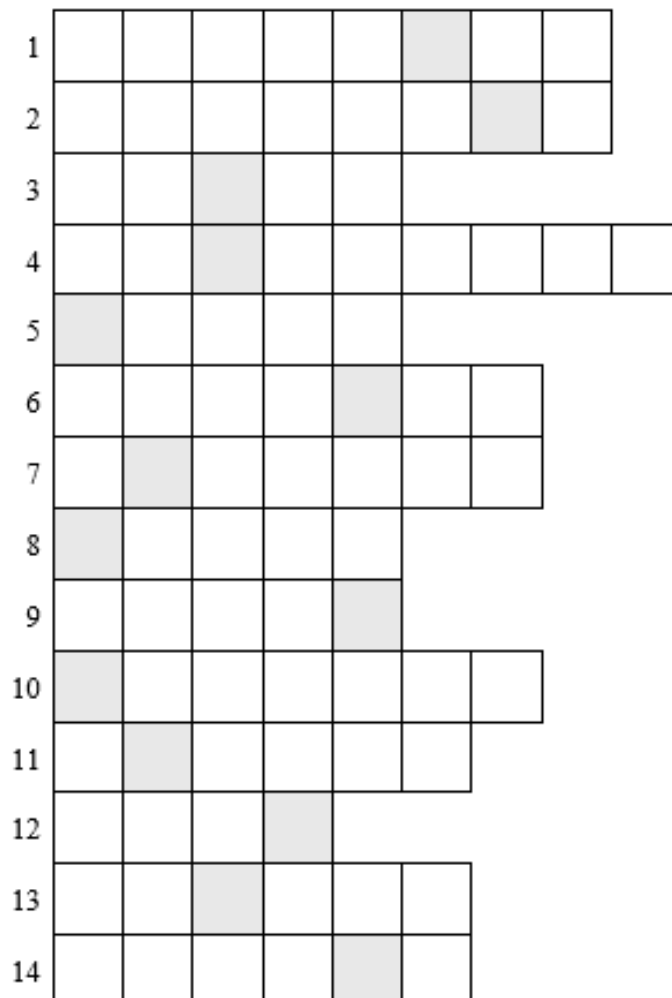

ZADANIE NA KWIECIEŃ

Witajcie. Wielka Sobota to dzień, w którym idziemy święcić pokarmy. Poprzez dzisiejsze hasła sprawdźcie swoją wiedzę, co możecie przygotować. Główne rozwiązanie opisuje głębię chrześcijaństwa. Powodzenia!

opr. G. Graczyk-Zołotajkin, E. Hoffmann-Guzik

1. Haftowana lub szydełkowa.
2. Sztynna zielona gałązka do ozdoby.
3. Symbol nowego życia.
4. Słodka tabliczka.
5. Smarowidło do pieczywa.
6. Najczęściej cukrowy lub z 4 albo z 5.
7. Rodzaj tradycyjnie zdobionego jajka.
8. Podstawowe pieczywo.
9. Kolorowa z przedświątecznej niedzieli.
10. Szynka lub kiełbasa.
11. Np. babka.
12. Święcona ... skrapia pokarmy.
13. Ostra przyprawa.
14. Z wikliny – w nim są pokarmy.

Rozwiązanie zadania – hasło – należy napisać na kuponie i do 25 kwietnia wrzucić do skrzynki. Skrzynka na rozwiązania będzie wystawiona na stoliku po Mszy Świętej na godzinę 11⁰⁰ a w innym terminie w zakrystii. Można także wysłać rozwiązanie na adres redakcji: **gazetka-dla-wszystkich(at)wp.pl** umieszczając w temacie *Zadanie na kwiecień* (termin: piątek, 25 kwietnia). Losowanie nagród w niedzielę, 27 kwietnia, po Mszy Świętej na godzinę 11⁰⁰.

KUPON – Zadanie na kwiecień

.....
imię i nazwisko dziecka, wiek

.....
hasło

I N T E N C J E M S Z A L N E

1 kwietnia, wtorek

9⁰⁰ W intencji Grzegorza o łaskę zdrowia

18⁰⁰ W intencji Barbary o łaskę zdrowia

2 kwietnia, środa

9⁰⁰

18⁰⁰ ++ Elżbieta i Józef Chwastek

3 kwietnia, czwartek

9⁰⁰ ++ Ryszard Szwaja, Katarzyna i Jerzy Piechówka, Adam, Jan Brzeziński

18⁰⁰

4 kwietnia, piątek

9⁰⁰

18⁰⁰ W intencji Róż Żywego Różańca

5 kwietnia, sobota

9⁰⁰ ++ z rodziny: Olejnik, Machoń, Bojda, Jończyk i Brodawka

18⁰⁰ ++ Stanisław Sufleta, Justyna Sufleta, Stanisław Wałęcki, Krzysztof Łapiński

6 kwietnia, 5. Niedziela Wielkiego Postu – rekolekcje

8⁰⁰ ++ rodzice: Julia i Michał Malec, ++ z rodziny: Malec i Hałaburda

9⁰⁰ + Bronisława (k.) i Aleksander Władyka

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ ++ Lesław Latawiec (11 rocznica śmierci), Kazimierz Hreczuch (30 rocznica śmierci), ++ rodzin Latawiec i Hreczuch

12⁰⁰ O Boże błogosławieństwo dla Grzegorza w dniu urodzin i dla całej rodziny

18⁰⁰ + Władysława (k.) Hreczuch (4 rocznica śmierci)

20⁰⁰

7 kwietnia, poniedziałek – rekolekcje

9⁰⁰

18⁰⁰

20⁰⁰

8 kwietnia, wtorek – rekolekcje

9⁰⁰

18⁰⁰

20⁰⁰

9 kwietnia, środa – rekolekcje

9⁰⁰

17⁰⁰

18⁰⁰

20⁰⁰

10 kwietnia, czwartek

9⁰⁰

18⁰⁰

11 kwietnia, piątek

9⁰⁰ + Włodzimierz Kuziak (intencja od rodzin Kuziaków i Stasińskich)

18⁰⁰

12 kwietnia, sobota

9⁰⁰ + Bożena i Jerzy Helak

18⁰⁰ W intencji Grażyny i Marka z okazji 45 rocznicy ślubu

13 kwietnia, Niedziela Palmowa, czyli Męki Pańskiej

8⁰⁰ ++ Edward i Helena Kubaty

9⁰⁰ ++ Franciszka (k., 16 rocznica śmierci), Rozalia, Jan, Kazimierz Paździor, Katarzyna, Kazimierz Marko, ++ z tych rodzin

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ ++ Franciszek Kamiński (2 rocznica śmierci) i Katarzyna Kamińska

12⁰⁰ Dzięczynno-błagalna w 45 rocznica ślubu

18⁰⁰

20⁰⁰ ++ Aniela i Stanisław Matuszek

14 kwietnia, Wielki Poniedziałek – Ogólnopolski Dzień Trzeźwości

9⁰⁰

18⁰⁰ + Hildegarda Kusak

15 kwietnia, Wielki Wtorek

9⁰⁰

18⁰⁰

16 kwietnia, Wielka Środa

9⁰⁰

18⁰⁰

Nabożeństwo Wynagradzające
Pierwszych Sobót Miesiąca
5 kwietnia, o godz. 8⁰⁰

17 kwietnia, Wielki Czwartek

16⁰⁰ W intencji Parafian

19⁰⁰ W intencji Kapłanów

18 kwietnia, Wielki Piątek Męki Pańskiej

16⁰⁰ Liturgia Wielkiego Piątku (dla dzieci)

19⁰⁰ Liturgia Wielkiego Piątku

19 kwietnia, Wielka Sobota

16⁰⁰ Liturgia Wigilii Paschalnej (dla dzieci)

20⁰⁰ Liturgia Wigilii Paschalnej – W intencji Parafian

20 kwietnia, Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego

6⁰⁰ W intencji Parafian

9⁰⁰ + Stanisław Pukała (5 rocznica śmierci)

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ W intencji Lusi i Benedykta z okazji urodzin. O Boże błogosławieństwo dla nich i całej rodziny

12⁰⁰

18⁰⁰

20⁰⁰

21 kwietnia, Poniedziałek w oktawie Zmartwychwstania Pańskiego

8⁰⁰ ++ Tadeusz Świętochowski, Zofia i Roman Mączka, Janina, Józefa (k.), Stanisław Drelichowscy

9⁰⁰

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ W intencji Stasia z okazji 3 rocznicy urodzin

12⁰⁰ W intencji Parafian

18⁰⁰

20⁰⁰ + Paweł Ginała (17 rocznica śmierci)

22 kwietnia, Wtorek w oktawie Zmartwychwstania Pańskiego

9⁰⁰ ++ Marian i Józefa (k.) Janas, Julia i Józef Nowakowscy, ++ z rodziny Janas i Nowakowskich

18⁰⁰ O szczęśliwą operację dla Alicji

23 kwietnia, Środa w oktawie Zmartwychwstania Pańskiego

9⁰⁰ + Jerzy Ćwikliński – z okazji imienin

18⁰⁰

24 kwietnia, Czwartek w oktawie Zmartwychwstania Pańskiego

9⁰⁰

18⁰⁰

25 kwietnia, Piątek w oktawie Zmartwychwstania Pańskiego

9⁰⁰

18⁰⁰

26 kwietnia, Sobota w oktawie Zmartwychwstania Pańskiego

9⁰⁰ + Elżbieta Pawlak

18⁰⁰ ++ Jerzy Będkowski, Anna i Tadeusz Będkowscy, ++ z rodzin Będkowskich i Łuczaków

27 kwietnia, 2.Niedziela Wielkanocna, czyli Miłosierdzia Bożego

8⁰⁰ ++ rodzice: Stanisława (k.) i Waław Hałaburda, ++ z rodzin: Hałaburda i Malec

9⁰⁰ + Kazimierz Cały

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ Dziękczynno-błagalna z okazji 24 rocznicy ślubu Katarzyny i Tomasza Karpio

12⁰⁰ W intencji Parafian

18⁰⁰

20⁰⁰

28 kwietnia, poniedziałek – uroczystość św. Wojciecha, biskupa i męczennika, patrona Polski

9⁰⁰

18⁰⁰

29 kwietnia, wtorek – św. Katarzyny Sieneńskiej, dziewicy i doktora Kościoła, Patronki Europy

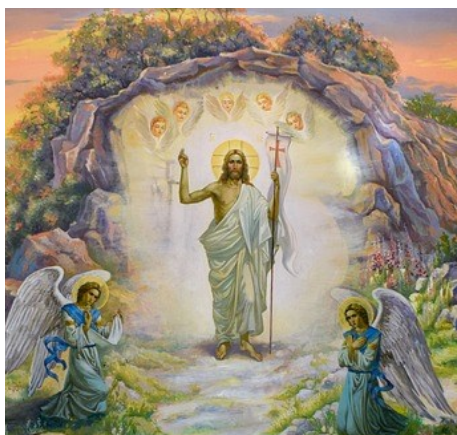
9⁰⁰

18⁰⁰

30 kwietnia, środa

9⁰⁰

18⁰⁰

*Jasny blask słońca w serca nadzieję wnosi.
I przebudzenie życia świata głosi.
Bo znów Wszechmocny Panie
czcimy Twoje Zmartwychwstanie.*

Oby Zmartwychwstanie Chrystusa dokonało się nie tylko kościele, ale przede wszystkim w naszym życiu, w naszych sercach –

życzą Duszpasterze parafii św. Wawrzyńca
oraz Redakcja „Gazetki dla Wszystkich”

**Intencja
Apostolstwa Modlitwy
i Żywego Różańca
w kwietniu**

O dobre korzystanie z nowych technologii

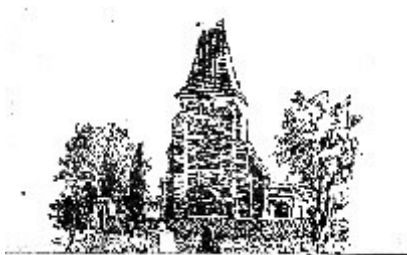
Módlmy się, aby korzystanie z nowych technologii nie zastępowało relacji międzyludzkich, szanowało godność człowieka i pomagało stawić czoła kryzysom naszych czasów.

Kancelaria parafialna

czynna w poniedziałki 16⁰⁰-10⁰⁰
i soboty 10⁰⁰-11⁰⁰, w sprawach
pilnych – po Mszy Świętej.

Gazeta parafialna do użytku
wewnętrzznego. Redaguje zespół pod
kierunkiem ks. Proboszcza.

Parafia Rzymskokatolicka
pw. św. Wawrzyńca
we Wrocławiu-Żernikach,
ul. Żernicka 249, 54-510 Wrocław
Ks. Proboszcz tel. 602-22-32-22
parafiazerniki(at)op.pl
www.zerniki.archidiecezja.wroc.pl
konto bankowe Parafii
32 1500 1793 1217 9006 0637 0000
Wpłaty z dopiskiem:
„Ofiara na Kościół”

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania
i korekty tekstów oraz zmiany ich tytułów.

Kontakt z redakcją:
gazetka-dla-wszystkich(at)wp.pl

Okładka: Pixabay

KRONIKA PARAFIALNA

W ostatnim miesiącu **zmarła**
+ Zofia Latawiec

Módlmy się o Niebo dla Niej.

Rekolekcje Wielkopostne

Niedziela, 6 kwietnia

- 8⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną
- 9⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną
- 10⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną
- 11⁰⁰ Msza święta z nauką dla dzieci
- 12⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną
- 15⁰⁰ Koronka do Miłosierdzia Bożego
- 17⁰⁰ Gorzkie Żale
- 18⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną
- 20⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną

Poniedziałek, 7 kwietnia

- 9⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną
- 15⁰⁰ Koronka do Miłosierdzia Bożego
- 17⁰⁰ Nauka dla dzieci
- 18⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną
- 19⁰⁰ Spotkanie dla Rodziców dzieci komunijnych
i Rodziców kandydatów do bierzmowania
- 20⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną

Wtorek, 8 kwietnia

- 9⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną
- 15⁰⁰ Koronka do Miłosierdzia Bożego
- 17⁰⁰ Nauka dla dzieci
- 18⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną
- 19⁰⁰ Spotkanie dla kandydatów
do bierzmowania
- 20⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną

Środa, 9 kwietnia

- 8⁰⁰ – 9⁰⁰ Spowiedź Święta
- 9⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną
- 15⁰⁰ Koronka do Miłosierdzia Bożego
- 16⁰⁰ – 16³⁰ Spowiedź Święta dla dzieci
- 16³⁰ Nauka dla dzieci
- 17⁰⁰ – 18⁰⁰ Spowiedź Święta
- 18⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną
- 19⁰⁰ – 20⁰⁰ Spowiedź Święta
- 20⁰⁰ Msza święta z nauką ogólną – zakończenie Rekolekcji

